

Finta Éva

Fifi naplóját olvasom

Fifi naplóját olvasom éppen.
A Gyarmati Fanniét, igen.
És megjelenik egy megkövült képben
Leányfalun, a nyolcvanas évek
közepén, ahogy ott ülünk
a nyaralója udvarán
néhány kihurcolt epedán.
Pati Nagy Sári cipelt magával
Jobbágy Károly volt vezetőnk
egy kis Trabantban, és a költő
úgy tankolt indulás előtt
hogy mindent könyvelt noteszába.
Kis bolhák voltak a betűk.
Sári legépelte korábban
a színészi főiskolában
néhány versemet, s örömmel
adta Radnótié kezébe
Radnóti című versemet.
Varga Imre szobrához írtam.
Elkövettem benne egy vétket:
megrajzoltam Radnóti arcát.
Nem ilyen volt! – hangzott keményen.
Fifi haragos lett és érdes
ideges, bántó volt a hangja
elutasító mindenképpen.
Feszengtem. Zavart az ítélet.
Gyöngyöző, ittas nyári nap volt
és nem értettem az egészet.

Fifi naplóját olvasom.
A tigrisnőét, aki féltett.
Pajzs volt, maradt hőse előtt.

Védte a testet és a képet.
Tolongott a történelem
és mind a kortársak – a tűzhöz.
Az ő költője lassú volt
és az egészsel nem törődött.
És háború jött. Vad harag
széttépte vékony, könnyű testét.
Elhurcolták, mint a vadat
és megölték az „ordas eszmék”.
Meg nem bocsájtható idők
túlélője, az örök vesztes
őrizte költője szívét
és semmivel nem alkudott meg.

Most is pusztít a végveszély.
Nem kontinensnyi, mert világnyi.
És én a féltést olvasom:
hogyan tudott társára vigyázni.

Sárospatak, 2020. március 17.